

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/114/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416010192
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5416010192.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a Mgr. Miroslava Mazúcha, na neverejnom zasadnutí konanom 21. novembra 2017 prejednal sťažnosť prokurátora a poškodenej P. L. proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 9T/55/2016 z 3.8.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

Podľa § 193 ods. 1 písm. b) Tr. por. sťažnosť poškodenej P. L. z a m i e t a, pretože bola podaná neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Dolný Kubín podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 214 ods. 1 Tr. por. postúpil trestnú vec obvineného T. L., trestne stíhaného pre skutok kvalifikovaný ako prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák., na prejednanie priestupku Okresnému úradu Dolný Kubín, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol iný orgán prejednať ako priestupok.

Obvinený T. L. sa mal žalovaného prečinu dopustiť na skutkovom základe, že od presne nezistenej doby v roku 2015 až do 7.3.2016 v U. J. najskôr zakázal poškodenej, svojej bývalej manželke, Bc. P. L., ktorá bola v tom období bezpodielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti - rodinného domu súpisné číslo XXX, postaveného na C-KN parcele číslo 317/2, zapísaného na LV č. XXX, pre katastrálne územie U. J., vstupovať do tohto rodinného domu, následne jej vstup do domu vo svojej prítomnosti obmedzoval a z domu ju proti jej vôli vykazoval, a to až do konca roka 2015, kedy na dome vymenil všetky zámky, aby dom nemohla poškodená vôbec používať.

K sťažnosti prokurátora

Proti tomuto uzneseniu podal riadne a včas sťažnosť prokurátor s odôvodnením, že s názorom okresného súdu sa nestotožňuje. Napadnuté uznesenie je nezákonné. Poškodená podala trestné oznámenie na svojho bývalého manžela z dôvodu, že tento jej bránil v užívaní ich rodinného domu, pričom práve v tom čase prebiehal aj spor o vysporiadanie ich BSM, do ktorého tento patril. Podstatou konania o vysporiadanie BSM po zániku manželstva však nie je užívanie vecí do neho patriacich, ale ich „rozdelenie“ medzi bývalých manželov. Z tohto dôvodu predbežné opatrenie smerujúce k zabezpečeniu užívacieho práva neprichádza do úvahy. Zároveň negatívna žaloba, v tomto prípade, nemôže smerovať voči vlastníkovi veci. Zásadu „ultima ratio“ nemožno oddeľovať od celku materiálneho korektívu vyjadreného u ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. Jedná sa o doplňujúcu teóriu, ktorá má len potvrdzovať, že po splnení všetkých ostatných okolností (spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a) existuje možnosť, ako sa

domáhať svojich práv v inom ako trestnom konaní. Z ustálenej súdnej praxe (R NS SR 4Tdo/52/2012, 1Tdo/51/2015) tiež vyplýva, že sudy sú povinné pri aplikácii materiálneho korektívu vykonať dokazovanie ku všetkým znakom závažnosti trestného činu, ktorý je predmetom obžaloby. Nestačí sa zamerať len na zásadu „ultima ratio“, tak ako to v odôvodnení uznesenia urobil Okresný súd Dolný Kubín, ale je potrebné starostlivo posúdiť všetky okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný. Je otázne, či je možné vôbec túto otázku riešiť bez toho, aby súd vykonal dokazovanie v tomto smere. Poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/7/2017 zo dňa 21.2.2017, s ktorým je sudca prvostupňového súdu, oboznámený, a ktoré sa podrobne zaoberalo aplikáciou materiálneho korektívu v trestnom konaní, a z ktorého tiež vyplýva jednoznačný právny názor odvolacieho súdu na túto problematiku. Tento názor je plne aplikovateľný aj na uznesenie, ktoré je predmetom tejto sťažnosti. Zároveň je potrebné uviesť, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodňuje aj konaním vedeným na tomto súde (sp.zn. 7C/44/2016), ktoré skončilo 4 mesiace po podaní obžaloby a s konaním obvineného nemá žiadny súvis. Je jednoznačné, že od poškodených nemožno vyžadovať, aby sa správali spôsobom popísaným v predmetnom uznesení. Pri akceptovaní tohto názoru sudcu prvostupňového súdu by boli poškodení v situáciách, kedy páchatelmi sú ich blízke osoby (napr. § 208 Tr. zák.), resp. keď ich poznajú napr. pri „malých“ podvodoch a krádežiach, nútení podávať nezmyselné žaloby a žiadať o ochranu civilné sudy tam, kde majú jednoznačne miesto represia, ako aj opatrenia a zásahy trestného práva. Len okrajovo poukázal aj na skutočnosť, že od podania obžaloby do rozhodnutia súdu prešla doba 7 mesiacov a 20 dní, pričom prvostupňovému súdu trvalo doručenie tohto uznesenia viac ako 1 mesiac. Za takýchto okolností, aj vzhľadom na obsah predmetného uznesenia, nemožno hovoriť o primeranej rýchlosti konania. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby okresný súd sťažnosti podľa § 190 ods. 1 Tr. por. v celom rozsahu vyhovel a v prípade, že tak neurobí navrhol, aby Krajský súd v Žiline uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 9T/55/2016 zo dňa 3.8.2017 zrušil a uložil Okresnému súdu Dolný Kubín, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná.

Krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Krajský súd, rovnako ako prvostupňový súd, dospel k záveru, že skutkový dej, ktorý sa mal stať od presne nezistenej doby roku 2015 do 7.3.2016 v U. J., v súvislosti so zákazom, resp. obmedzovaním vstupu poškodenej do rodinného domu súpisné číslo XXX, vzhľadom na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. nenapĺňa skutkovú podstatu prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 Tr. zák., ani iného prečinu.

Výrok o postúpení trestnej veci obvineného T. L. stíhaného pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 Tr. zák., na prejednanie Okresnému úradu Dolný Kubín, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol iný orgán prejednať ako priestupok, zodpovedá stavu veci a zákonu.

V posudzovanom prípade odvolací súd poukazuje na nasledovné skutočnosti.

Základným predpokladom na to, aby prokurátor mohol podať obžalobu a aby predtým policajt mohol začať trestné stíhanie a niekoho obviňovať zo spáchania trestného činu (v tomto prípade prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák.), je zistenie, že konkrétna osoba sa dopustila protiprávneho činu, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone.

Protiprávnosť činu sa posudzuje v súvislosti s okolnosťami vylučujúcimi protiprávnosť (krajná núdza, nutná obrana, oprávnené použitie zbrane, dovolené riziko, výkon práva a povinnosti, súhlas poškodeného, plnenie úlohy agenta).

Pojmom znaky uvedené v tomto zákone sa rozumejú znaky objektívnej a subjektívnej povahy, ktoré tvoria tzv. skutkovú podstatu trestného činu (súhrn znakov, ktoré charakterizujú ľudské konanie i jeho následok ako trestný čin), pričom všetky sú rovnako nevyhnutné a rovnocenné.

Z hľadiska obsahu každá skutková podstata trestného činu vyjadruje všetky podstatné znaky a črty nevyhnutné na posúdenie, či konkrétny spáchaný skutok možno pokladať za trestný čin. Ide o súhrn znakov možných ľudských aktivít, ktorých splnením vzniká trestná zodpovednosť. Znaky trestných činov uvedené v Trestnom zákone vyjadrujú možnosť vzniku takto klasifikovaných skutkov (predvídanie možnosti ich vzniku), ako aj nevyhnutnosť podradiť ich pod príslušné skutkové podstaty trestných činov a použiť právne následky uvedené v Trestnom zákone. Súhrn podstatných znakov jednotlivých skutkových podstát trestných činov odráža konkrétny skutok určitej kvantity a kvality. Trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Okrem obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt (záujem, hodnota, či spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie vrátane opomenutia, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, niekedy aj pohnútka - motív), sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. - nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu, je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

Na posúdenie závažnosti určitého protispoločenského konania majú vplyv, t.j. závažnosť prečinu určujú, nasledovné skutočnosti:

- a) spôsob vykonania činu a jeho následky,
- b) okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti - pozri § 36 a 37),
- c) miera zavinenia a pohnútka páchatel'a.

Na rozdiel od kritérií, ktoré boli určujúce pre vymedzenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti podľa predchádzajúceho Trestného zákona, kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tieto kritériá sa netýkajú subjektu trestného činu, čím sa zvyrazňuje rovnosť všetkých pred zákonom, pričom niektoré okolnosti týkajúce sa osoby sú vyjadrené v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach. Takisto objekt trestného činu daný priamo zákonom je v podstate rovnaký pre všetky konkrétne prečiny v jednotlivých skutkových podstatách, a preto netreba osobitne hodnotiť ani toto kritérium. Na druhej strane kritériá týkajúce sa konania a následku, t.j. objektívna stránka a miery zavinenia, príp. pohnútky, t.j. subjektívna stránka, sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne, bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Závažnosť určitého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom.

Spôsob vykonania činu - zahrňuje druh a povahu konania, ako aj použité prostriedky a sčasti aj správanie sa páchatel'a po čine.

Následok - rozumie sa pod ním ohrozenie alebo porušenie objektu trestného činu, ktorý je znakom skutkovej podstaty.

Okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný - sa týkajú miesta a času trestného činu, event. vplyvov, ktoré na páchatel'a pôsobili, rôznych sprievodných okolností a pod. Vodítkom pre hodnotenie tohto kritéria môžu byť najmä okolnosti poľahčujúce, resp. priťažujúce.

Miera zavinenia - sa prakticky premieta do formy zavinenia a intenzity naplnenia jeho znakov. Pritom priamy úmysel je za rovnakých okolností závažnejší ako eventuálny, úmysel vôbec je zase závažnejší ako nedbanlivosť. Záleží však nielen na forme, ale aj na obsahu zavinenia, najmä na tom, na čo sa úmysel vzťahuje.

Pohnútka- t.j. podnet, popud, tiež motív, ktoré viedli páchatel'a k spáchaniu trestného činu

Je nepochybné, že medzi obvineným a poškodenou dlhšiu dobu trvali manželské problémy, pre ktoré poškodená opakovane opúšťala spoločnú domácnosť v rodinnom dome č. XXX nachádzajúcom sa

v obci U. J.. Predmetný rodinný dom patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Spoločnú domácnosť poškodená opustila trvale 2.6.2012 a odišla bývať ku jej rodičom. V súčasnej dobe je manželstvo obvineného a poškodenej rozvedené, a to na základe rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 5P/67/2012 zo 17.12.2012. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 5.6.2013. Z výpovede poškodenej vyplýva, že asi do konca roku 2014 mohla chodiť do predmetného domu, mala aj kľúče. Približne od začiatku roku 2015 jej obvinený značne obmedzoval vstúpiť do domu a mohla tam chodiť iba, keď bol obvinený preč. Keď bol doma, tak ju vysotil von. Jeho konanie sa vystupňovalo, keď vymenil na dome zámky.

Obvinený T. L. priznal, že poškodenú posledných sedem mesiacov do domu nepúšťal predným vchodom, na ktorom vymenil zámok. Poškodená má však stále kľúče od vchodu cez terasu, ktorý je v zadnej časti domu. Podané trestné oznámenie je podľa jeho názoru len účelové, aby pristúpil na dohodu o vysporiadaní BSM s obsahom, ktorý navrhuje poškodená. Táto varianta je pre neho nevýhodná, aj keď chce z domu odísť, no žiada adekvátne vyrovnanie. Poškodená od odchodu zo spoločnej domácnosti začala z domu odnášať veci. Okrem svojich vlastných, to boli aj veci spoločné napríklad: vázy, taniere, posteľné prádlo, záclony, periny, príbory, mixér, koberce, masážny stroj, žehličku, zo spoločného chovu zobrala zajace. Taktiež sa stalo, že keď nebol doma, počas zimných mesiacov naschvál vypla ústredné kúrenie, niekedy nechala v kúpeľni pustenú vodu, rozsvietený dom. Z týchto dôvodov, a to strach a poškodzovanie majetku, asi pred 7 mesiacmi sa rozhodol, že poškodenú už do domu až do vysporiadania BSM nepustí. Takto chce len zabrániť, aby sa nič zlé nestalo, či už nejaká škoda na majetku alebo aby si manželka niečo v dome neurobila, a toto by zvalila na neho. Čo sa týka jeho detí, tak tých kľudne do domu pustí. Oni v dome môžu aj bývať.

V okolnostiach danej veci aj nadriadený súd, rovnako ako súd prvého stupňa, zdôrazňuje, že poškodená P. L. v priebehu trestného konania nijako netajila svoj zámer, ktorý chcela podaním trestného oznámenia docieľiť. Priznala, že jej vôbec nešlo o potrestanie obvineného, ale výlučne o zabezpečenie prístupu k jej majetku, vrátane reparácie vzniknutej ujmy. Poškodená doslova uviedla: „ja mojím oznámením sledujem hlavne to, aby som svoj majetok mohla riadne ako jeho oprávnený užívateľ aj užívať. Chcem, aby sa náš spor ohľadne domu, skutočne vyriešil. Nežiadam, aby bol bývalý manžel potrestaný za skutky v predchádzajúcom období. To som už z hlavy vymazala. Chcem si len uplatniť môj zákonný nárok na dom...“

Aj krajský súd poukazuje na množstvo občianskych súdnych konaní (civilných sporov), ktoré prebiehali medzi obvineným a poškodenou.

Na Okresnom súde Dolný Kubín sa pod sp. zn. 5P/67/2012 viedlo konanie o rozvod manželstva obvineného a poškodenej. Ešte pred rozvodom manželstva podal obvinený dňa 12.10.2013 návrh na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva za trvania manželstva, ktoré bolo napokon zastavené, pretože obvinený svoj návrh zobral späť (vec 6C/145/2012). Následne pod sp. zn. 6C/162/2013 na návrh poškodenej, ktorý podala dňa 10.10.2013, bolo na okresnom súde začaté občianske súdne konanie ohľadom vysporiadania majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva už bývalých manželov (obvineného a poškodenej). Predmetné civilné konanie sa po mnohých pojednávaniach skončilo právoplatne dňa 6.6.2016 schválením zmiery medzi obvineným a poškodenou. Títo sa v rámci zmiery dohodli aj na vysporiadaní vlastníckych vzťahov k rodinnému domu súpisné číslo č. XXX v obci U. J. tak, že rodinný dom ostal vo vlastníctve poškodenej.

V okolnostiach danej veci nadriadený súd zdôrazňuje, že porušovanie vlastníckeho práva, t.j. v posudzovanom prípade narušenie práva vlastníka veci pokojne užívať, nie je samo osebe trestným činom. Možno konštatovať, že skutkové okolnosti a určité zásahy do vlastníckeho práva vyplynuli zo vzťahu, ktorý tu evidentne bol medzi poškodenou a obvineným a tento vzťah mal súkromnoprávny základ. Ochranu vlastníckemu právu pritom primárne poskytuje civilné právo, prioritne Občiansky zákonník, ktorý umožňuje možnosť vlastníka obrátiť sa na civilný súd s rôznymi žalobami.

Z pripojeného spisu sp. zn. 6C/162/2013 aj krajský súd zistil, že poškodená sa v rámci tohto civilného sporového konania nedomáhala ochrany svojich práv napríklad prostredníctvom dostupného inštitútu predbežného opatrenia, podľa príslušných ustanovení v tom čase účinného O.s.p. ktorý bolo možné využiť kedykoľvek, teda aj v priebehu už začatého súdneho sporu (§ 102 O.s.p., § 74 a nasl. O.s.p.). Mohla napríklad podať návrh na zdržanie sa neoprávnených zásahov do svojho vlastníckeho práva,

návrh na určenie, že má právo obývať určitú časť predmetného rodinného domu, napr. prvé poschodie a iné. Z výpovede poškodenej v prebiehajúcom trestnom konaní zo dňa 23.6.2016 vyplýva, že v rámci občianskeho súdneho konania bola dňa 2.11.2015 v predmetnom dome vykonávaná dokonca ohliadka sudkyňou okresného súdu, v rámci ktorej sa riešila aj skutočnosť, že poškodená nemôže nerušene užívať predmetný rodinný dom. Namiesto toho poškodená v priebehu občianskeho súdneho konania podala dňa 27.1.2016 trestné oznámenie voči obvinenému.

Trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo znamená, že trestné právo má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, pokiaľ nie sú vedľa toho splnené všetky predpoklady vzniku trestno-právnej zodpovednosti, respektíve nie sú tieto predpoklady celkom jasne zistené.

Uvedené právne princípy a zásady je možné aplikovať aj na posudzovaný prípad. Aj nadriadený súd je toho názoru, že všetky sporné otázky, ktoré vyplývajú zo vzájomného súkromnoprávneho (vlastníckeho) vzťahu medzi poškodenou a obvineným a ktoré sa týkali porušenia tohto vzťahu, mali byť riešené súdmi v civilnom konaní, nakoľko orgány činné v trestnom konaní a ani súd v trestnom konaní nemôžu a ani nie sú oprávnené nahrádzať ich činnosť, pretože práve súdy v civilnom konaní zákonodarca povoláva k tomu, aby rozhodovali všetky sporné otázky, ktoré vyplynú zo súkromnoprávných vzťahov. Prostriedky trestného práva nie je možné využiť len preto, že subjekt, ktorý sa cíti v práve, celkom rezignoval na ochranu, ktorú mu majú poskytnúť súdy v civilnom konaní.

V okolnostiach danej veci treba pripomenúť, že ak páchateľ svojim konaním naplní zákonné znaky (formálne aj materiálne) skutkovej podstaty trestného činu (čo sa v súdenom prípade nestalo - pozn. krajského súdu), je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Nie je však úlohou trestného konania, aby sa v ňom viedlo dokazovanie na vyriešenie občianskoprávnej, resp. obchodnoprávnej zodpovednosti vyplývajúcej zo zmluvných vzťahov. Účelom trestného konania je postupovať tak, aby orgány činné v trestnom konaní náležite zisťovali trestné činy a ich páchatelov spravodlivo potrestali.

Podľa ustálenej súdnej praxe princíp ultima ratio možno uplatniť len prostredníctvom materiálneho korektívu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda len pri prečinoch. Toto pravidlo je vo vzťahu k prečinom plne opodstatnené, pretože súdna moc na aplikáciu princípu ultima ratio použila zákonodarcom deklarovanú možnosť za istých okolností nepovažovať za protiprávne konanie, ktoré sa ako protiprávne javí z dôvodu naplnenia všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty konkrétneho prečinu.

Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že konanie obvineného nenapĺňa zákonné znaky prečinu s ohľadom na princíp ultima ratio, a teda s ohľadom na materiálne ponímanie trestného konania ako konania subsidiárneho k (v tomto prípade) konaniu občianskoprávnemu. Skutok uvedený v obžalobe nie je trestným činom, ale ide o klasický súkromnoprávny vzťah, pri ktorom všetky otázky v nich vzniknuté musia primárne riešiť súdy v občianskom súdnom konaní (teraz v civilnom sporovom konaní). Všetky vyššie uvedené skutočnosti v ich súhrne neumožňujú kvalifikovať protiprávne konanie obvineného podľa trestného práva ako prečin. Výsledné zhodnotenie všetkých konštatovaných kritérií viedlo aj krajský súd k jednoznačnému záveru, že v posudzovanom prípade závažnosť činu pre spoločnosť je tak nepatrná, že nejde o prečin, pričom však môže ísť o priestupok.

Pokiaľ prokurátor vo svojej sťažnosti poukazuje na iné rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/7/2017 z 21.2.2017, ktoré sa podrobne zaoberalo problematikou materiálneho korektívu a názor v ňom vyslovený je plne aplikovateľný aj na napadnuté uznesenie, treba uviesť, že táto sťažnostná námietka neobstojí. Z hľadiska horizontálnej štruktúry súdov ide o rozhodnutie jedného z odvolacích senátov, ktoré rozhodujú o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam okresných súdov a toto rozhodnutie nie je právne záväzné pre iné trestné veci. Navyiac, v prejednávanej veci išlo o prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. k) Tr. zák.

S ohľadom k vyššie uvedenému krajský súd rozhodol tak, že sťažnosť prokurátora postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol, pretože nebola dôvodná.

K sťažnosti poškodenej P. L.

Proti uzneseniu podala sťažnosť poškodená P. L. prostredníctvom svojho splnomocnenca. V písomných dôvodoch poukázala na to, že je neprípustné, aby okresný súd s poukazom na princíp ultima ratio vylúčil prostriedky trestnej represie, ak obvinený svojím konaním, jeho časovou dĺžkou a intenzitou naplnil všetky predpoklady vzniku trestnej zodpovednosti, a to čisto z dôvodu, že takéto konanie má voči poškodenej súkromnoprávny základ. Je právom a nie povinnosťou poškodenej využívať prostriedky civilnoprávnej ochrany. Poukázala aj na to, že ani niekoľko trestných oznámení, ktoré podala na obvineného počas ich predchádzajúceho manželského spolužitia, mu nezabránilo v opakovanom protiprávnom konaní, a preto došla k záveru, že domáhanie sa ochrany civilnoprávnymi prostriedkami nepostačuje na nápravu obvineného. Je tiež presvedčená, že prípadné potrestanie obvineného v priestupkovom konaní sa preukáže ako nedostatočný nástroj. Spôsob, akým okresný súd v tejto trestnej veci rozhodol, je rozporný s účelom a postavením trestného práva, nemá oporu v žiadnom zákone a poškodenej sa preto javí, že okresný súd sa priklonil k takémuto riešeniu tejto trestnej veci ako jednoduchšej alternatíve. Navrhla, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

V zmysle § 241 ods. 4 Tr. por. proti rozhodnutiu uvedenému v odseku 1 písm. a) až h) § 241 môže prokurátor a obvinený podať sťažnosť, ktorá má, ak nejde o prerušenie trestného stíhania, odkladný účinok.

Podľa § 193 ods. 1 písm. b) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť.

V okolnostiach danej veci je nepochybné, že poškodená nie je osoba oprávnená podať sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bola postúpená vec inému orgánu, ak sú tu okolnosti uvedené v § 214 ods. 1. Vzhľadom k tomu nadriadený súd sťažnosť poškodenej zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. b) Tr. por. , pretože bola podaná neoprávnenou osobou.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.